

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **A. H.**, zastúpenej JUDr. B. K., proti žalovanému **S.**, o **určenie dedičstva**, vedenej na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp.zn. 5 C 171/2008, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 24. marca 2011, sp.zn. 17 Co 4/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobkyne **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Vranov nad Topľou rozsudkom zo 7. októbra 2010, č.k. 5 C 171/2008-149 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že je závetnou dedičkou všetkého majetku po poručiteľovi Š. P.P., posledne bytom K.. Vyslovil, že žalobkyňa nemá právo na náhradu trov konania a žalovanému ich náhradu nepriznal. Zároveň určil, že žalobkyňa nie je závetnou dedičkou po poručiteľovi Š. P.P., posledne bytom H. a rozhodol, že žalobcovi sa trovy konania nepriznávajú a žalovaná nemá právo na ich náhradu. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 460, § 461 ods. 1, 2, § 462, § 476 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka tým, že žalobkyňa neoznačila dôkazy, ktorými by preukázala existenciu platného závetu v jej prospech v čase smrti poručiteľa Š. P.. V konaní nebola preukázaná existencia platného závetu, deň, mesiac a rok spísania, vlastnoručný podpis poručiteľa, ani obsah, čo týmto závetom a komu odkázal pre prípad smrti, a preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania súd rozhodol aj

o protinávrhu žalovaného, ktorému vyhovel. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 24. marca 2011, sp.zn. 17 Co 4/2011 rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o zamietnutí žaloby a vo výroku o trovách konania ako vecne správny v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil. Rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým súd určil, že žalobkyňa nie je závetnou dedičkou po poručiteľovi Š. P. a v súvisiacom výroku o trovách konania zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Potvrdzujúci výrok rozhodnutia odôvodnil tým, že v priebehu konania nebolo zistené, že listina s názvom testament ku dňu smrti poručiteľa skutočne existovala a už vôbec nebol známy obsah takejto listiny. Preto sa žalobkyňa dostala do dôkaznej núdze a svoj uplatnený nárok nepreukázala. Uviedol, že podľa § 460 Občianskeho zákonníka na zistenie okruhu dedičov je dôležitý okamih poručiteľovej smrti a vtedy sa zistí, či sa bude dediť na základe testamentu alebo na základe zákonných dedičských skupín, prípadne kombináciou týchto dvoch spôsobov. Stav majetku poručiteľa sa zisťuje ku dňu smrti poručiteľa a skutočnosť, ktorý majetok bol predmetom jednostranného právneho úkonu poručiteľa žalobkyňa nepreukázala. Preto podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval správne, keď žalobu žalobkyne zamietol. Za správny považoval aj súvisiaci výrok rozhodnutia súdu prvého stupňa o trovách konania. K námietkam žalobkyne uvedeným v odvolaní odvolací súd uviedol, že testament a jeho existencia bola preukázaná za života poručiteľa, nie však ku dňu jeho smrti. Z obsahu vykonaných dôkazov vyplývalo, že poručiteľ mal zriadiť testament na kockovanom papieri. Obsah tohto testamentu oznámil viacerým osobám, avšak táto listina sa nezachovala ku dňu smrti poručiteľa ani v kópii, a tak nebolo možné reálne zistiť nielen to, že existovala ku dňu smrti, ale ani to, či takto zriadený testament bol alebo nebol platný a s akým majetkom poručiteľ disponoval. Existenciu testamentu potvrdili svedkovia z obdobia začiatku roku 2004, avšak poručiteľ zomrel vo februári 2005, čo nevylučuje, že počas tohto obdobia si svoj úkon mohol aj sám rozmyslieť, prípadne táto listina mohla byť zničená inak. Intelektuálna spôsobilosť poručiteľa zriadiť testament nebola sporná a táto schopnosť nemala podstatný vplyv na rozhodné skutočnosti, na základe ktorých mala žalobkyňa preukázať existenciu testamentu ku dňu smrti poručiteľa. Nebolo povinnosťou žalovaného preukazovať zničenie testamentu ku dňu smrti poručiteľa, bolo to povinnosťou žalobkyne. Mala dôkazné bremeno preukázať, že je závetnou dedičkou celého poručiteľovho majetku, že testament ku dňu smrti poručiteľa existoval a akým spôsobom sa s majetkom v testamente nakladalo. Skutočnosť, že poručiteľ sa

pred svedkami vyjadroval o obsahu testamentu, nie je skutočnosťou, na základe ktorej by sa žalobkyňa mohla stať testamentárnou dedičkou, vyjadrenia poručiťa o tom, že zriadil testament a kto bude testamentárnym dedičom nezakladá automaticky právo žalobkyne byť aj ku dňu smrti poručiťa oprávnenou do poručiťovi testamentárne dediť. Odvolací súd ďalej poukázal na to, že citovaný judikát v odvolaní žalobkyne bol vydaný počas platnosti tzv. zvykového práva. V súdnej praxi v danej dobe je akceptovateľný len v prípade, pokiaľ by bolo jednoznačne preukázané, že testament ku dňu smrti poručiťa existoval a bol zničený alebo sa stratil po smrti poručiťa. V prejednávanej veci však žalobkyňa nepreukázala, že testament ku dňu smrti poručiťa reálne existoval. Všetci svedkovia potvrdili, že testament poručiťa existoval určitý čas pred smrťou, žiaden dôkaz nesvedčí o tom, že by testament reálne existoval ku dňu smrti poručiťa. Zrušujúci výrok svojho rozhodnutia odvolací súd odôvodnil tým, že prvostupňový súd sa protinávrhom žalovaného riadnym spôsobom nezaoberal, keď o protinávrhu rozhodol vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania, odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu v tejto časti je nedostatočné a z jeho obsahu nie je možné vyvodiť, na základe akých skutočností o nároku žalovaného vo veci rozhodol. Mal za to, že prvostupňový súd sa nezaoberal tým, či vzájomný návrh tak, ako ho vymedzil žalovaný, môže byť prípustným. Z obsahu prvostupňového spisu vyplýva, že protinávrh bol žalobkyňi doručený, avšak o tomto vzájomnom návrhu alebo protinávrhu nebolo v priebehu konania prvostupňovým súdom vykonané žiadne dokazovanie. Odvolací súd vyslovil, že je potrebné vykonať dokazovanie obdobným spôsobom ako o podanej žalobe, najmä je potrebné zistiť vzhľadom na to, že ide o určovaciu žalobu, či na strane žalovaného ako žalobcu v protinávrhu je naliehavý právny záujem na podaní takejto žaloby, dôkazné bremeno o takomto návrhu sa presúva na stranu žalovaného ako žalobcu protinávrhu. Preto odvolací súd výrok rozsudku súdu prvého stupňa o protinávrhu a súvisiaci výrok o trovách konania podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu, čo do potvrdzujúceho výroku, podala dovolanie žalobkyňa, ktorá navrhla rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. a § 237 písm. f/ O.s.p., tvrdiac, že postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Za takú vadu označila skutočnosť, že odvolací súd rozhodol vo veci dňa 24. marca 2011 bez nariadenia pojednávania, čím jej bolo odopreté právo na spravodlivý proces. Rozsudok odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti považovala za nesprávny, nakoľko nevychádza zo zisteného skutkového stavu a neberie do úvahy stanovisko

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovené v rozsudku z 27. novembra 2007, sp.zn. 4 Cdo 33/2007. V dôvodoch dovolania podrobne rozoberala skutkový a právny stav veci.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu žalobkyne považoval rozsudok odvolacieho súdu vo výroku o zamietnutí žaloby a vo výroku o trovách konania za správny a dovolanie žalobkyne navrhol zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávannej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejde ani o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že dovolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení dovolací súd nezistil.

So zreteľom na žalobkyňou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci jej súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré

mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s právnymi predpismi a žalobkyni neznemožnil uplatniť procesné práva priznané jej právnym poriadkom na zabezpečenie jej práv a oprávnených záujmov.

Dovolateľka v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namieta porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Odnatie možnosti konať pred súdom a porušenie práva na spravodlivý proces žalobkyňa vyvodzuje z toho, že odvolací súd rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, a c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Z dikcie ustanovenia § 214 ods. 1 písm. a/, b/, c/ O.s.p. vyplýva, že bez pojednávania nemôže odvolací súd meritórne rozhodnúť veci, ak

- zistí, že je potrebné na účely správneho zistenia skutkového stavu vykonať (zopakovať) dôkazy,
- súd prvého stupňa rozhodol bez pojednávania,
- to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

V predmetnej veci je zrejmé, že odvolací súd sa v potvrdzujúcej časti stotožnil s dôvodmi rozsudku súdu prvého stupňa, teda mal za to, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a o veci aj správne rozhodol, súd prvého stupňa rozhodol v predmetnej veci na pojednávaní a nejde tu ani o verejný záujem, keďže nejde o veci týkajúce sa v rôznych súvislostiach väčšieho okruhu osôb, napr. spory týkajúce sa územného celku sídliska a pod. Dohovor o ľudských právach a základných slobodách nevyžaduje a ani z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nemožno vysledovať, že by sa malo na všetkých súdnych inštanciách pojednávanie vykonávať verejne. Ak teda rozhodoval súd prvého stupňa na pojednávaní, odvolací súd v zásade nemusí nariadiť pojednávanie. Odvolací súd však vždy môže nariadiť pojednávanie, ak to považuje za potrebné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k právnomu záveru, že tým, že odvolací súd vo veci nenariadil odvolacie pojednávanie v zmysle ustanovenia § 214 ods. 1, 2 O.s.p., nebola žalobkyni odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Nedošlo k znemožneniu realizácie jej procesných práv, priznaných jej v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jej práv a právom chránených

záujmov. Dovolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že za postup súdu odnámajúci účastníkovi konania možnosť konať pred súdom v zmysle citovaného zákonného ustanovenia, nie je možné považovať postup súdu v súlade s príslušnými procesnými ustanoveniami. Nedošlo preto k závadnému procesnému postupu súdu, ktorým by sa žalobkyni znemožnila realizácia jej procesných práv, priznaných jej v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jej práv a právom chránených záujmov v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Z obsahu dovolania vyplýva, že žalobkyňa namieta tiež nesprávnosť skutkových zistení odvolacieho súdu. Treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2, in fine O.s.p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“).

K námietke dovolateľky, že odvolací súd nevzal do úvahy stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovené v rozsudku z 27. novembra 2007, sp.zn. 4 Cdo 33/2007 dovolací súd uvádza, že uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu (vydané v konaní o umorenie listiny) nemožno v danej veci aplikovať, nakoľko v konaní nebola preukázaná existencia platného závetu v čase smrti poručiteľa.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, prípadne že by konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2

písm. b/, c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľkou vytyčaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. septembra 2011

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová